

**Osobnost roku Ústeckého kraje 2012
- kategorie podnikání a management**

SKUPINA ČEZ

Lucie Tomášková: Podnikání není procházka růžovým sadem

Brokolicová polévka a na výběr z hlavního menu: Pečená francouzská zelenina s biobulgurem nebo celozrnnou bioryzí či kus kusem. Nebo: Pšeničné zeláky s biotempehem, svíčková omáčka, oválky z mrkve a červené řepy s jablečnou šťávou, pikles. A do třetice: Křehké kuře naložené v jogurtu, pečené horkým vzduchem, brambor na páře, brokolice s mrkví na másle a salát. Sbíhají se vám sliny, nebo čtete takový jídelníček poprvé?

To je ukázka z denního menu restaurace Zahrada v Teplíčkách, které pro své pravidelné i náhodné strávníky připravuje podnikatelka Lucie Tomášková s kolektivem. Absolventka hotelové školy vždycky inklinovala spíše k manažerským pozicím. Potom přišly zdravotní problémy a dnes se na životní styl a stravování dívá jinak. Začala studovat alternativní směry, což praktikuje dodnes. A hlavně si ne nechává poznatky a zkušenosti pro sebe. V roce 2007 otevřela restauraci Zahrada (název je odvozeninou od rčení – „Z naší zahrady na náš stůl“), kde vaří zejména z produktů biofarm v Českých Kopečcích a z Lounska pro vegetariány, vegany, makrobiotiky, lidi s bezlepkovou dietou, ale i všechny ty, kteří chtějí jíst u nás zatím méně obvyklé pokrmy nevšedních chutí a především zdravě. Denně připraví na stovku porcí jídel, které strávníci vychut-

nají v absolutně nekuřáckém prostředí.

Přestože samotná restaurace je v zadním traktu objektu, na který není z ulice vidět, hosté si cestu našli a nacházejí. Řada z nich také oceňuje kurzy vaření, které tady Lucie Tomášková pořádá. Co si frekventanti navaří, to si také sní a doma nemusejí tolik vymýšlet. Populární jsou například sladká jídla, ovšem připravená bez cukru, tuku a vajíček. Podle majitelky, která má za sebou řadu úspěchů nejprve jako posluchačka a dnes i lektorka v Holandsku, Anglii či

Francii, jsme si u nás na zdravotní kuchyni dosud nezvykli. Ve veřejném stravování se zatím příliš „nenosí“, protože je pracnější a finančně náročnější než česká klasická. Na západ od našich hranic jsou v tomto směru dál a dobře vědí, proč zvou Lucii Tomáškovou na přednášky a praktické ukázky. Letos bude vyučovat makrobiotickou stravu ve Velké Británii a na podzim se pro změnu rozjede do Karlovarského kraje, kde bude tradiční potraviny uvádět na jídelní lístky tamních restaurací. Už se na to těší.

A kdo by si snad myslel, že podnikání v Česku je procházka růžovým sadem, toho Lucie Tomášková rychle vyvede z omylu. Víc času a energie než samotná kuchyně jí berou problémy s majitelem objektu, kde věčně něco skřípe. A ani všichni zaměstnanci si dobrého bytí zdaleka neváží. Díky úsilí lety prověřeného základního týmu restaurace Zahrada její návštěvníci nikdy nic nezaznamenali, a tak sem chodí rádi a vděčně dál. Do prostor i jídelníčku můžete nahlédnout na www.restaurace-zahrada.cz.

František Holešovský: Technické obory jsou na štíru

Děkan *Fakulty výrobních technologií a managementu UJEP Ústí nad Labem* se významným způsobem zasloužil o vznik jmenované fakulty, která byla vyvrcholením snah o otevření technicky orientovaných studií na severočeské univerzitě. *Fakulta připravuje pro praxi technicko-ekonomické pracovníky v bakalářském, magisterském a doktorandském studijním programu. Kromě vzdělávací a pedagogické činnosti realizuje také vědecké a výzkumné práce, jejichž výsledky prezentují akademici pracovníci na konferencích a v odborné literatuře.*

Tak zněl úvod nominace prof. Dr. Ing. Františka Holešovského, PhD. na Osobnost roku Ústeckého kraje 2012 v kategorii veřejná správa. Zdá se vám to poněkud suchopárné? Možná. Profesor Holešovský ale žádný „suchar“ není. Když se rozpořádá, zbystříte. Zaujme vás, říká smysluplné myšlenky, kterým by měl rozumět každý. Například: „Technické obory jsou u nás pořád na štíru. Ekonomové jako by nechápali, jak vzniká hrubý domácí produkt. Pokud totiž nebudeme vyrábět, cokoli, nebudou peníze! Banky produkci nenahradí. Hodně jsme přestavěli naše školství, někde k dobrému, jinde k horšímu. Děti dnes ne-

Profesor František Holešovský je autorem mnoha vědeckých publikací. Na této se autorsky podílel jeho kolega prof. Jan Mádl.

vědí, co je technika, průmysl je pro většinu z nich a především pro jejich rodiče něco jako hantlové slovo. Stát přitom ročně snižuje plošně o pět procent počet studentů škol včetně technic-

kých oborů. To by se mělo změnit, než bude pozdě.“ A tak se profesor Holešovský neúnavně pouští zatím do předem prohraných bitev. Pro to, aby se pokusil změnit sou-

časnou situaci, vypravil se za ministrem školství. Zve poslance a senátory za Ústecký kraj a stále věří, že se karta obrátí. Jde mu o to, aby 846 studentů jeho fakulty našlo v praxi uplatnění a pomohlo otočit „kolem dějin“. Sám má bohaté zkušenosti včetně mezinárodních. Je častým hostem na různých symposiích v zahraničí, jednou ze zemí byla Bolívie, kde si ho pro jeho znalosti a úsudek váží dokonce tak, že se stal čestným občanem města El Alta. Profesor František Holešovský v řeči nezapře brněnský dialekt. Léta už ale žije s rodinou v Třebenicích, kde také po každodenním čtrnáctihodinovém záprahu na fakultě či při pracovních cestách odpočívá. K jeho koníčkům patří vaření, jak říká, krásně se při něm odreaguje, boršč prý dělá špičkově a není pro něj problém upéci velikonoční bochánek. Klobouk dolů. Společnost mu přitom dělají dva britští kocouři. Je také vášnivým numismatikem a v dobách produkce světoznámého Sola Sušice sbíral zápalkové nálepky, má jich kolem 200 tisíc kusů. Když se potřebuje protáhnout, sedne na kolo nebo se vydá pěšky, nejraději po Šumavě. Přejme jemu i sobě, aby došel svého cíle. Naše společnost to potřebuje.

PARTNEŘI PROJEKTU

Ústecký kraj

Ústí n. L.

Chomutov

Most

Teplice

Litoměřice

Děčín

Zatec

Dubí

AGC

Vodohospodářské stavby
společnost s ručením omezeným

Svatopluk Košvanec: Jedna ruka hraje dál...

Ústecký rodák Svatoopluk Košvanec se narodil do muzikantské rodiny. Tatínek byl bubeník, bratr trumpetista, strýc saxofonista. V sedmi letech zapsali rodiče syna do houslí, kam chodil deset let. Pak přišla chvíle, kdy si svůj životní nástroj vybral sám – učaroval mu trombón.

Znovu začal navštěvovat „lidušku“, osvojil si základy hry, ale jeho učitel se po půl roce odstěhoval. Tak se ze Svatopluka Košvance stal samouk, kterým je prakticky dodnes. Ale ne ledajakým. Z desek poslouchal orchestr Glenna Millera a snažil se napodobovat. Lásku k hudbě našťastí nepřetrhla ani vojna, narukoval do Topolčan, kde nejdřív s kolegy „troubili“ budičky a večerky, později založili orchestr. Po návratu domů hrál s rodinnou kapelou a účinkoval s různými amatérskými tanečními a swingovými soubory. V roce 1959 navázal spolupráci s klavíristou a vedoucím ústeckého souboru Jazz Combo P. Štolbou. Tady zjistil, že improvizace má jasné základy a definitivně se přiklonil k jazzu. Dál, stále jako samouk, poslouchal z rozhlasu americký jazz, zejména W. Conovera, odkud čerpal. Pronikal do znalostí hudební teorie a harmonie a současně

se zdokonaloval v technickém ovládní svého oblíbeného nástroje.

Pravidelná hra Jazz Comba k tanci, ale především jazzové koncerty a zájezdy do zahraničí výrazně rozšířily jeho umělecké obzory. V roce 1965 byl na turné po klubech v Dánsku a Norsku, na festivalu v Düsseldorfu byl vyhlášen nejlepším amatérským sólistou. Pětkrát se s Jazz Combem účastnil mezinárodního jazzového festivalu v Curychu, kde získal Velkou cenu města. Poslední zahraniční zájezd s Jazz Combem Ústí nad Labem absolvoval v roce 1971 do španělského San Sebastianu. V té době už občas

hostoval s předními profesionálními soubory, například s Jazz Cellulou. O rok později se stal profesionálním hudebníkem a nastoupil do pražského orchestru činohry Národního divadla, vedeného L. Simonem. V roce 1974 přešel do Tanečního a Jazzového orchestru československého rozhlasu, kde pod názvem Orchester Radio Praha působil dodnes. Svatoopluk Košvanec je díky svému talentu a pílí předním reprezentantem československého jazzu a od konce šedesátých let představuje evropskou pozoruhodnou špičku. V současné době, vedle svých koncertních aktivit, vyučuje trombón na Jazzové konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze.

Svatoopluk Košvanec je nejen vynikající jazzman, ale také statečný člověk. Vloni ho těžký úraz a následná amputace připravily o pravou ruku. Boj s nepřízní osudu nevzdal. Pomohli kamarádi, díky kterým má dnes speciálně upravený nástroj a dál rozdává prostřednictvím hudby radost lidem. Jemu by teď naopak udělal velkou radost a neocenitelnou službu automobil s automatickou převodovkou. Na čísle účtu 0139674173/0800, kam může přispět každý jakýmkoliv obnosem, už se začínají scházet peníze.

PARTNEŘI PROJEKTU

LÁZNĚ TEPLICE V ČECHÁCH

Autocentrum Elán, s. r. o.

MEDIÁLNÍ PARTNER

Lukáš Konečný: Mistr světa organizace WBO

S boxem začal v osmi letech. Svůj první zápas absolvoval, když mu bylo dvanáct. Jako junior se stal čtyřnásobným českým mistrem, v kategorii seniorů zvítězil dokonce pětkrát. Na juniorském mistrovství Evropy v roce 1995 obsadil druhé místo.

Jako amatér se účastnil řady mezinárodních turnajů, z nichž si cení zejména vítězství na Grand Prix v Ústí nad Labem a druhého místa na turnaji Córdoba Cardin na Kubě. V letech 1997 a 1999 vybojoval na mistrovství světa v těžké konkurenci dvě bronzové medaile. Českou republiku reprezentoval i na olympijských hrách v Sydney. K profesionálům přestoupil v roce 2001, když podepsal smlouvu s německou stájí Sport Events Steinforth (SES). Svě první utkání vyhrál již po 17 vteřinách. Je evropským dvojnásobným šampionem organizace EBU v lehké střední váze z roku 2010, v letech 2006 a 2011 vybojoval titul interkontinentálního mistra organizace WBO a stal se rovněž interkontinentálním mistrem IBF, když porazil Ante Bilice. Společně s Rudolfem Krajem jsou jedinými českými boxery, kteří bojovali o světový titul. Dne 5. dubna 2012 se Lukáš Konečný

Radost mu kromě práce dělají dcery (na snímku zleva Barbora, Anna a Jaromíra), dvojčata loni na podzim zahájila školní docházku.

z Ústí nad Labem stal mistrem světa organizace WBO v lehké střední váze, když v Brně porazil knock-outem v 7. kole Salima Larbiho. A to je také

úspěch, kterého si ve své dosavadní kariéře nejvíc váží. Jak si udržuje formu? Když zrovna nezápasí, absolvuje dvakrát denně trénink. Boxu

je buď do pytle, nebo se sparring partnerem a věnuje se kondiční přípravě. Do ní patří běh, posilování, cvičení s medicinbalem, se švihadlem tak, aby to nebyla nuda. Box je podle Lukášových slov všestranný sport, který vyžaduje vytrvalost, píli, psychickou odolnost, postřeh, výbušnost. Je to zároveň životní filozofie, které se musí podřídít on sám i jeho rodina.

A co by poradil všem, kteří chtějí s boxem začít? Sport je to náročný, skvěle formuje psychiku a povahu člověka. Špatná příprava ale, na rozdíl třeba od fotbalu, znamená, že utrhá rány. Každý sport, včetně boxu, by měl člověka bavit a naplňovat, měl by to být koníček a jako k takovému je třeba k němu přistupovat.

Co dělá Lukáš Konečný na začátku letošního roku? Vede tréninky boxu v Praze a pravidelně navštěvuje svoji soukromou tělocvičnu v Ústí nad Labem, kde trénuje sólo nebo s kamarády. Se svým zahraničním manažerem teď plánují zápasy ve vyšší, střední váhové kategorii o evropský titul. O tom, zda se odehrají v Ústí, Praze, Brně nebo v Německu, zatím není rozhodnuto, ale fanoušci se všichni včas dozvědí na stránkách www.profiboxing.cz.

V roce 2012 se Lukáš Konečný rozloučil s milovaným tatínkem, který ho k boxu přivedl.

Lukáš Konečný tak, jak ho známe z ringu.